

ใบความรู้ที่ ๓ เรื่องแม่ไก่ดี
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๕ เรื่อง อ่านคล่อง ร้องเล่น
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่องแม่ไก่ดี
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๒๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

นิทานเรื่อง แม่ไก่ดี

แม่ไก่ลายตัวหนึ่งชื่อนันทา มีขนสีขาวกับดำสลับกันมันชอบอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน บ้านนั้นมีรั้วล้อมรอบและประตูรั้วปิดอยู่เสมอ นันทาจะออกไปที่ถนนก็ไม่ได้ มีต้นมะม่วงและมะลิอยู่ริมสนาม กรงของนันทาอยู่ใต้ต้นมะม่วงนั้น กรงนั้นทำด้วยไม้ทาสีแดง ข้างประตูกรงมีอ่างใส่น้ำตั้งไว้ให้มันกิน เจ้าของไก่ตัวนี้คือเด็กหญิงสองพี่น้อง คนพี่ชื่อดารา คนน้องชื่อรุจี

“ไก่ของเราอยู่ไหนเล่าคะ ? ” รุจีถามพี่สาว

“พี่เห็นมันไปมอง ๆ ที่ประตู” ดาราตอบ

“ดูท่าทางมันพยายามจะมุดใต้ประตูออกไปข้างนอกเป็นแน่ทีเดียว”

“ถ้านันทาออกไปที่ถนน” รุจ็ร้องขึ้น “มันคงถูกรถทับตายเท่านั้นเอง”

เด็กหญิงทั้งสองรีบวิ่งไปที่ประตูแล้วจับนันทามาที่สนาม

“อ้อก ! อ้อก ! อ้อก !” นันทาร้อง พลังจ้องไปที่ประตู

“ฉันอยากออกไปที่ถนน”

“โธ่ นันทาทำไมดีอย่างนี้ เจ้าอยากออกไปตายหรือ ?” ดาราว่าแล้วก็จับตัวไว้

“อ้อก ! อ้อก ! อ้อก !” นันทาร้องอีก

“ปล่อยให้ฉันออกไปเถิด” แล้วก็พยายามดิ้นจะให้หลุดจากมือดารา

“ต้องเอาไปขังกรงไว้สักครู่ก่อน” รุจีพูด เมื่อหายดีแล้วจะปล่อยออกมา

สองคนพี่น้องจับนันทาไปใส่กรงแล้วปิดประตูกรงเสีย นันทาโผล่หัวออกมานอกซี่กรงร้องเสียงดัง “อ้อก ! อ้อก !” เธอออกไปที่ถนนได้ฉันก็อยากออกไปเหมือนกัน “อ้อก ! อ้อก !”

นันทาเชื่อมากเพราะมันเล่นกับเด็กทั้งสองทุกวัน รุจีและดารารักมันมาก นันทาจึงเหมือนเด็กที่ผู้ใหญ่รักและตามใจ มันอยากทำอะไร ๆ ตามชอบใจเสมอ เมื่อเด็กทั้งสองเอาข้าวเปลือก หรือผักมาให้กิน มันแสดงท่าดีใจดีใจและคิดว่าเด็กทั้งสองนี้เอาอาหารอร่อยมาให้กิน บางคราวนันทาเอาตีนคู้ยจนข้าวเปลือกหกออกจากรางหมดแล้วไม่ได้กินเลยจนเมล็ดเดียว

“มานี่เถิดน้อง” ดาราพูดกับรุจี “เราไปดูที่หรือว่านันทาจะมุดใต้ประตูออกไปข้างนอกได้ไหม”

สองพี่น้องเดินไปที่ประตูเห็นช่องกว้างข้างใต้พอที่ไก่จะลอดออกไปได้

“ฉันคิดว่าเราควรเอากิ่งไม้มากันไว้ที่ประตู” รุจีพูดกับพี่

“นันทาจะได้ออกไปไม่ได้” ดาราและรุจี จึงไปหากิ่งไม้มาสะไว้ที่ช่องใต้ประตูจนเห็นว่าไก่จะมุดออกไปไม่ได้แล้ว จึงปล่อยนันทาออกจากกรง มันรีบวิ่งไปที่นั่นโดยเร็ว คราวนี้มันไม่กล้ามุดออกไปเพราะมีกิ่งไม้ขวางอยู่

“ฮือก ! ฮือก !” นันทาร้อง

“เอากิ่งไม้ออกเสียทีเถิด” รุจีและดาราชอบใจ เมื่อเห็นไก่ของเขาออกไปข้างนอกไม่ได้

“นันทาเอ๋ยอย่าตื่นกลัวเลย ฉันจะเอาข้าวเปลือกมาให้กิน” รุจีพูด

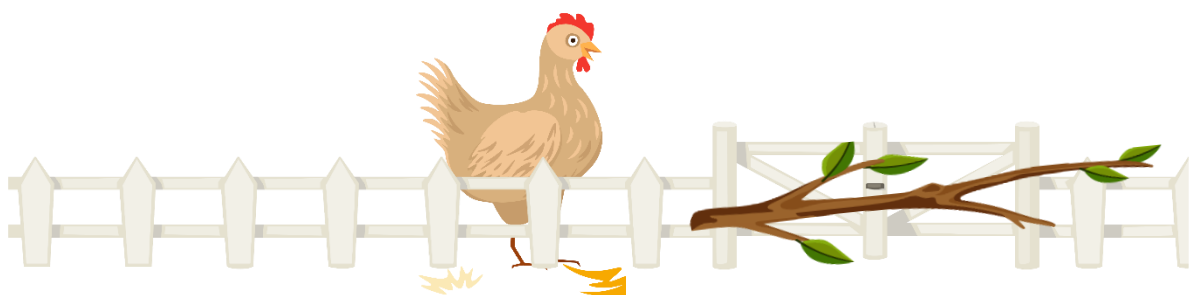
“อย่ามุดออกไปนะ”

ดาราไล่ไก่ไม่ให้ไปที่ประตูแล้วพูดว่า

“ถ้าเจ้าออกไปที่ถนนไม่ช้าเจ้าจะต้องตาย” นันทาเอียงคอไปข้างหนึ่งแล้วมองดูเด็กทั้งสอง

“กุก กุก” นันทาร้องด้วยความโกรธ

“ไม่ตายฉันไม่เชื่อ” เด็กทั้งสองวิ่งไปเอาข้าวเปลือกมาให้นันทา

ขณะนั้นมีบุรุษไปรษณีย์เปิดประตูเข้ามาเพื่อส่งจดหมายเขาเห็นกิ่งไม้ที่ประตู จึงหยิบโยนไปข้างรั้ว แล้วปิดประตูไว้อย่างเดิม เมื่อเห็นคนหยิบกิ่งไม้ทั้งนั้นทาคใจ มาก

“คราวนี้เราออกไปนอกถนนได้ละ” นันทานึกในใจมันไม่กล้าส่งเสียงดัง เพราะกลัวว่าเด็กทั้งสองจะมาจับมันไว้อีก มันวิ่งไปที่ประตูโดยเร็ว ค่อย ๆ มุด ออกไปทางใต้ประตู ไม่ช้าก็ออกมาถึงถนนได้ มันสะบัดขนและกระพือปีกด้วยความ เบิกบานแล้วเดินไปมาบนถนนนั้น

“ในที่สุดฉันก็ออกมาที่ถนนได้” นันทาร้อง

“เด็กทั้งสองคนนั้นดูถูกฉันนักกว่า ถ้าฉันออกมาที่ถนนไม่ช้าฉันจะต้องตายดูซิ ฉันวิ่งได้และยังไม่ตาย” มันร้องและกระพือปีกแล้ววิ่งไปยืนที่กลางถนน รุจีและตารากกลับมาถือจานข้าวโพด ถั่วเขียวและผักกาดมาให้ นันทากิน ทั้งสองคนไม่เห็นนันทาที่สนามก็ไม่มีในกรงก็ไม่มี มองไปทางไหน ๆ ก็ไม่พบ นันทา เขาเห็นกิ่งไม้กระเด็นไปอยู่ริมรั้วเด็กทั้งสองมองไปที่ถนน ก็พอดีเห็นรถยนต์ คันหนึ่ง แล่นมาโดยเร็ว และทับนันทาจนตัวแบน จึงรีบวิ่งไปที่ประตูมองดูด้วยความ สงสารจนถึงน้ำตาตก เขาเสียดายนันทามาก และพากันไปหาพ่อบอกว่าไก่ถูกรถทับตายเสียแล้ว พ่อของเขาปลอบเด็กทั้งสองและเขียนคำไว้ว่าลัยบนกระดาศ ขอบคำว่า ดังนี้

เพื่อเป็นที่ระลึกถึงนันทาแม่ไก่ที่รักยิ่งของเรา

แสนเสียดายนันทาที่น่ารัก	ชะล่านักเลี้ยงออกนอกถนน
มัวแต่เพลिनปลาบปลื้มจนลืมตน	ถูกรถยนต์แล่นทับดับชีวา
นิจจาเอ๋ยเคยเห็นทุกเย็นเช้า	กลับเหลือแต่กรงเปล่าไม่เห็นหน้า
เคยวิ่งเล่นด้วยกันทุกวันมา	ช่างทิ้งข้าเปลี่ยวเปล่าเศร้าใจเอ๋ย

ดาราและรุจีเออากระดาชชอบดำเนินไปติดป้ายปักไว้หน้าประตูกรงของนันทาด้วยความสลัดใจ

นายกี้ กิริติวิทยโยसार, ชุนสวรรควิทยา, ชุนศึกษาจิตพิสัยณ์ท์

